A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2022. január 13.*

„Fellebbezés – Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) vizsgálatai – Vizsgálati jelentések – Az OLAF korábbi vizsgálatainak a lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindítására irányuló kérelem – Dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem – Elutasító levél – EUMSZ 263. cikk – Megsemmisítés iránti keresettel megtámadható határozat – Keresetindítási határidő – Az OLAF vizsgálati jelentéseit megerősítő levéllel szembeni kereset – 1049/2001/EK rendelet – 6. cikk és a 7. cikk (2) bekezdése – Arra vonatkozó kötelezettség, hogy a kérelmezőt tájékoztassák a megerősítő kérelem benyújtásához való jogáról”

A C-351/20. P. sz. ügyben,

Liviu Dragnea (lakóhelye: Bukarest [Románia], képviselik: C. Toby, O. Riffaud és B. Entringer avocats)

felperesnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2020. július 30-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: J.-P. Keppenne és J. Baquero Cruz, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal, a második tanács elnöke, a harmadik tanács elnökeként eljárva, J. Passer (előadó), F. Biltgen, L. S. Rossi és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2021. július 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével Liviu Dragnea az Európai Unió Törvényszéke 2020. május 12-i Dragnea kontra Bizottság végzésének (T-738/18, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott végzés, EU:T:2020:208) hatályon kívül helyezését kéri, amennyiben ezzel a végzésével a Törvényszék elutasította az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) azon 2018. október 1-jei levelének a megsemmisítése iránt indított keresetét, amelynek tárgya egyrészt két korábbi vizsgálat lefolytatásra irányuló vizsgálat megindításának, másrészt pedig az e vizsgálatokra vonatkozó dokumentumokhoz való hozzáférésnek a megtagadása volt.

Jogi háttér

A 883/2013/EU, Euratom rendelet

2 Az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. szeptember 11-i 883/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 248., 1. o.) 2. cikkének 5. pontja értelmében „érintett személy” „bármely személy vagy gazdasági szereplő, aki csalással, korrupcióval vagy az Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenység elkövetésével gyanúsítható és ezért a[z OLAF] által folytatott vizsgálat tárgyát képezi”.

3 E rendeletnek a „Vizsgálatok indítása” című 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A főigazgató vizsgálatot indíthat, ha kellő gyanú – amely alapulhat bármely harmadik fél vagy névtelen forrás által nyújtott információn is – áll fenn arra vonatkozóan, hogy csalást, korrupciót vagy az Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenységet követtek el. A főigazgató vizsgálat megindítására vonatkozó határozatának figyelembe kell vennie a 17. cikk (5) bekezdésével összhangban megállapított, a vizsgálati gyakorlat prioritásait és a[z OLAF] éves irányítási tervét. E határozatnak figyelembe kell vennie továbbá, hogy a[z OLAF] forrásait hatékonyan kell felhasználni és az alkalmazott eszközöknek arányosnak kell lenniük ez elérni kívánt célokkal. A belső vizsgálatokat illetően különös figyelmet kell fordítani arra, hogy mely intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség tudja a legjobban lefolytatni a vizsgálatot, és ennek során különösen a tények természetét, az ügy tényleges vagy lehetséges pénzügyi hatását, valamint azt kell szem előtt tartani, hogy mekkora a valószínűsége annak, hogy az ügyet bírósági útra kell terelni.

(2) A külső vizsgálat indítására vonatkozó határozatot a főigazgató saját hatáskörében vagy egy intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség, illetve egy érintett tagállam kérelme alapján hozza meg.

A belső vizsgálat indítására vonatkozó határozatot a főigazgató saját hatáskörében vagy egy tagállam kérelme, illetve azon intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség kérelme alapján hozza meg, amelyen belül a vizsgálatot le kell folytatni.

[…]

(4) A vizsgálat megindításával kapcsolatos határozatot a (2) bekezdésben említett kérelemnek a[z OLAF-hoz] történő beérkezésétől számított két hónapon belül meg kell hozni. A határozatról haladéktalanul értesítik a kérelmező tagállamot, intézményt, szervet, hivatalt vagy ügynökséget. A vizsgálat mellőzéséről szóló határozatot meg kell indokolni. Amennyiben a két hónapos határidő lejártáig a[z OLAF] nem hozott határozatot, úgy kell tekinteni, hogy a[z OLAF] úgy határozott, hogy nem indít vizsgálatot az ügyben.

Amennyiben egy tisztviselő, egyéb alkalmazott, intézmény vagy szerv tagja, hivatal- vagy ügynökségvezető vagy a személyzet egy tagja a személyzeti szabályzat 22a. cikkének megfelelően eljárva csalás vagy szabálytalanság gyanújával összefüggő információt szolgáltat a[z OLAF-nak], a[z OLAF] tájékoztatja e személyt arról, hogy indít-e vizsgálatot a szóban forgó tényekkel kapcsolatban.

[…]”

4 Az említett rendeletnek az „Eljárási garanciák” című 9. cikke felsorolja azokat az eljárási garanciákat, amelyek az OLAF vizsgálataival érintett személyeket megilletik. E cikk (4) bekezdése többek között előírja, hogy „meg kell adni a lehetőséget az érintett személy számára, hogy észrevételeket tegyen a rá vonatkozó tényállással kapcsolatban, mégpedig azt megelőzően, hogy a[z OLAF] rögzítené az érintett személyt név szerint megnevező következtetéseit”.

5 Ugyanezen rendeletnek a „Vizsgálati jelentés és a vizsgálatot követő intézkedések” című 11. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az OLAF által lefolytatott vizsgálatot követően jelentést kell készíteni, amely többek között a követett eljárási lépéseket, a megállapított tényeket és azok előzetes jogi minősítését tisztázza, és amely adott esetben ajánlásokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az uniós intézményeknek vagy az érintett tagállam illetékes hatóságainak meg kell-e hozniuk az intézkedéseket, vagy sem.

Az 1049/2001/EK rendelet

6 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) „Kérelmek” című 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmeket írásban kell előterjeszteni, beleértve az elektronikus formát is, az [EUSZ 55. cikkben] említett nyelvek valamelyikén és megfelelő pontossággal ahhoz, hogy az intézmény a dokumentumot azonosítani tudja. A kérelmező nem köteles megindokolni a kérelmet.”

7 E rendeletnek az „Első kérelmek feldolgozása” című 7. cikke a következőket írja elő:

„(1) A dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. A kérelmezőnek átvételi elismervényt kell küldeni. Az intézmény a kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet, továbbá tájékoztatja a kérelmezőt arról a jogáról, hogy e cikk (2) bekezdésének megfelelően megerősítő kérelmet nyújthat be.

(2) Teljes vagy részleges elutasítás esetén a kérelmező az intézmény válaszának átvételétől számított 15 munkanapon belül megerősítő kérelmet nyújthat be, amelyben az intézményt álláspontja felülvizsgálatára kéri.

[…]

(4) Amennyiben az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, a kérelmező megerősítő kérelem benyújtására jogosult.”

8 Az említett rendeletnek a „Megerősítő kérelmek feldolgozása” című 8. cikke a következőképpen szól:

„(1) A megerősítő kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. Az intézmény az ilyen kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet. Teljes vagy részleges elutasítás esetében az intézmény tájékoztatja a kérelmezőt a rendelkezésre álló jogorvoslatokról, nevezetesen arról, hogy bírósági eljárást indíthat az intézménnyel szemben, illetve panasszal fordulhat az ombudsmanhoz az [EUMSZ 263. és EUMSZ 228. cikkben] megállapított feltételek szerint.

[…]

(3) Elutasító válasznak minősül, ha az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, amely arra jogosítja a kérelmezőt, hogy bírósági eljárást indítson az intézménnyel szemben, illetve panasszal forduljon az ombudsmanhoz az [EUM]-Szerződés vonatkozó rendelkezései alapján.”

A jogvita előzményei

9 2015. február 10-én az OLAF két vizsgálatot indított a Romániában két útépítési projekttel kapcsolatban elkövetett állítólagos csalásokkal kapcsolatban (a továbbiakban: korábbi vizsgálatok). E projekteket Teleorman megyei tanácsa (Románia) ítélte oda, és azokat az Európai Regionális Fejlesztési Alapból (ERFA) finanszírozták.

10 2016. május 30-án és szeptember 16-án az OLAF lezárta e vizsgálatokat. Végleges jelentéseiben az OLAF megállapította, hogy két bűnszervezet létrehozására került sor, és feltehetőleg nagy számú okiratot hamisítottak a célból, hogy jogellenesen uniós forrásokhoz lehessen jutni.

11 Ezen túlmenően az OLAF azt az ajánlást tette az Európai Bizottságnak, hogy térítsse vissza az érintett összegeket, a román korrupcióellenes hatóságnak pedig azt, hogy az Unió pénzügyi érdekeinek megsértése miatt indítson büntetőeljárást.

12 Az OLAF a Teleorman megyei tanácsot a 883/2013 rendelet 2. cikkének 5. pontja értelmében vett, a korábbi vizsgálatok által „érintett személynek” minősítette. Ezzel szemben a felperest, Liviu Dragneát, aki a tényállás idején e tanács elnöke volt, nem minősítették „érintett személynek”.

13 A román korrupcióellenes hatóság 2017. november 13-án bejelentette, hogy a felperessel szemben büntetőeljárást indít az uniós költségvetéssel kapcsolatos csalás, bűnszervezet létrehozása és hatáskörrel való visszaélés miatt.

14 Ugyanezen a napon az OLAF sajtóközleményt adott ki, amelyben bejelentette e büntetőeljárás megindítását. Az OLAF ebben név szerint említette a felperest, és a nemzeti hatóságok általi büntetőeljárások megindítása kapcsán a korábbi vizsgálatainak jelentőségét hangsúlyozta.

15 2018. június 1-jén a felperes írásban fordult az OLAF-hoz, és kérte, hogy tegye meg észrevételeit a végleges jelentésekre vonatkozó elemzéséből levont azon következtetésekkel kapcsolatban, amelyek mind érdemi, mind eljárási kérdésekre vonatkoztak.

16 2018. július 10-i levelében az OLAF arról tájékoztatta a felperest, hogy mivel a kérdés az illetékes nemzeti hatóságok vizsgálatának tárgyát képezi, nem kíván érdemi észrevételeket tenni. Ezenkívül felvilágosítást adott a felperes által feltett eljárási kérdésekről.

17 2018. augusztus 22-én a felperes levelet írt az OLAF-nak, amelyben kérte egyrészt, hogy indítson vizsgálatot a korábbi vizsgálatok lefolytatásával kapcsolatban, másrészt biztosítson számára hozzáférést az e vizsgálatok irataiban szereplő számos dokumentumhoz (a továbbiakban: 2018. augusztus 22-i levél).

18 A vitatott levélben az OLAF többek között arról tájékoztatta a felperest, hogy a korábbi vizsgálatokat a hatályos jogi keretnek megfelelően folytatták le, és nem véli úgy, hogy a felperes által felvetett kérdések olyan információknak minősülnek, amelyek igazolhatják a korábbi vizsgálatokra vonatkozó vizsgálat megindítását. Ezenfelül az OLAF jelezte, hogy mivel a felperes nem minősül korábbi vizsgálatok által „érintett személynek”, nem hivatkozhat a 883/2013 rendelet 9. cikkében foglalt eljárási jogokra, és nem férhet hozzá az általa kért dokumentumokhoz.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

19 A Törvényszék Hivatalához 2018. december 11-én benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt.

20 A korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindításának megtagadását illetően a fellebbező a többek között a 883/2013 rendelet 9. cikkében biztosított, védelemhez való jog megsértésére, valamint a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésére, illetve a korábbi vizsgálatok során elkövetett vagy az azokat lezáró jelentéseket érintő különböző értékelési hibákra hivatkozott.

21 A dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadását illetően a fellebbező az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 42. cikkének, valamint az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének és 7. cikkének a megsértésére hivatkozott.

22 A Törvényszék Hivatalához 2019. március 6-án benyújtott külön beadványában a Bizottság a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének (1) bekezdése alapján e keresettel szemben elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő.

23 2019. április 18-án a fellebbező benyújtotta az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó észrevételeit.

24 A megtámadott végzésben a Törvényszék, mivel úgy ítélte meg, hogy az ügy körülményei kellően fel vannak tárva, az eljárási szabályzata 130. cikkének (1) és (7) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a Bizottság kérelméről az eljárás folytatása nélkül határoz, és e kérelemnek helyt adva a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította.

25 Elfogadhatatlansági kifogásával a Bizottság két kifogást emelt. Ami elsősorban az arra alapított elfogadhatatlansági kifogást illeti, hogy a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindításának OLAF általi megtagadása nem olyan aktus, amely megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti, a Törvényszék megállapította egyrészt, hogy a 883/2013 rendelet egyetlen rendelkezése sem ruházza a természetes és jogi személyekre – függetlenül attól, hogy e rendelet értelmében vett „érintett személyeknek” minősülnek-e, vagy sem – azt a jogot, hogy a 883/2013 rendelet 9. cikkében előírt eljárási garanciák betartásának vizsgálata érdekében az OLAF-tól a saját korábbi vizsgálataira vonatkozó vizsgálat megindítását kérjék, másrészt pedig, hogy e rendeletből kitűnik, hogy a természetes vagy jogi személyek közölhetnek az OLAF-fal jogsértésre vonatkozó információkat, de nem követelhetik az OLAF-tól közigazgatási vizsgálat megindítását.

26 E körülmények között a Törvényszék megállapította, hogy a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindításának OLAF általi megtagadása nem tekinthető olyan aktusnak, amely olyan kötelező joghatásokat vált ki, amelyek a fellebbező érdekeit érinthetik, jelentősen megváltoztatva annak jogi helyzetét.

27 A Törvényszék hozzátette először is, hogy még ha feltételezzük is, hogy a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindításának OLAF általi, vitatott levélben szereplő megtagadását a végleges jelentések módosításának vagy megkérdőjelezésének megtagadásaként kell értelmezni, az említett megtagadás nem tekinthető megsemmisítés iránti keresettel megtámadható határozatnak sem. Mivel ugyanis az OLAF külső vagy belső vizsgálatot követően készített olyan jelentései és ajánlásai, amelyeket a tagállamok illetékes hatóságainak továbbítottak, csupán kötelező joghatásokat nélkülöző ajánlásoknak vagy véleményeknek minősülnek, az ilyen megtagadással szembeni jogorvoslat megengedése az ilyen jelentések és ajánlások e meg nem támadható jellegének a megkerüléséhez vezetne.

28 Másodszor, a Törvényszék megállapította, hogy az előző pontban említett következtetéstől eltérő következtetés a jelen ügyben ezenkívül a megsemmisítés iránti kereset indítására nyitva álló határidő megkerülésével is járna, mivel – még ha feltételezzük is, hogy az említett jelentések és ajánlások megtámadható jogi aktusoknak minősülnek – a fellebbező a jelen ügyben hagyta volna eltelni az említett határidőt.

29 Harmadszor, a Törvényszék megállapította, hogy a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatatlanságának megállapítása nem eredményez hiányosságot az uniós jogok bírói jogvédelmének rendszerében, figyelembe véve többek között egyrészt azt a lehetőséget, hogy az eljáró nemzeti bíróság az OLAF által a nemzeti hatóságok részére átadott információk alapján esetlegesen megindított büntetőeljárások keretében az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszthet a Bíróság elé, másrészt pedig azt a tényt, hogy az OLAF által elkövetett olyan jogellenes cselekmény, amely nem sérelmet okozó aktust érint, adott esetben kártérítési kereset keretében szankcionálható.

30 Másodsorban, ami az arra alapított elfogadhatatlansági kifogást illeti, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása nem minősül az 1049/2001 rendelet értelmében vett megtámadható jogi aktusnak, a Törvényszék egyrészt kimondta, hogy a fellebbező a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmét nem alapíthatja közvetlenül az elsődleges jog olyan rendelkezésére, mint a Charta 42. cikke.

31 Másrészt a Törvényszék megállapította, hogy a jelen ügy sajátos körülményei között a dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása nem tekinthető az 1049/2001 rendelet 7. és 8. cikke alapján elfogadott végleges aktusnak, következésképpen pedig olyan aktusnak sem, amely ugyanezen rendelet alapján megsemmisítés iránti keresettel megtámadható.

32 E tekintetben a Törvényszék először is megállapította, hogy a fellebbező kizárólag az elé terjesztett beadványokban közölte először, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti, a 2018. augusztus 22-i levélben megfogalmazott kérelem az 1049/2001 rendelet 6. cikke értelmében vett kérelem volt.

33 Másodszor a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott levél tartalmából egyértelműen kitűnik, hogy az OLAF a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet a korábbi vizsgálatok irataihoz való hozzáférés iránti kérelemnek, nem pedig az 1049/2001 rendelet 6. és 7. cikke értelmében vett első kérelemnek tekintette, és hogy az OLAF megalapozottan kezelte ily módon az említett kérelmet, mivel a 2018. augusztus 22-i levélben a fellebbező folyamatosan a 883/2013 rendeletre hivatkozott.

34 Harmadszor, miután megállapította, hogy a fellebbező nem nyújtott be megerősítő kérelmet az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében, a Törvényszék kimondta, hogy mivel az OLAF jogosan kezelte a fellebbező kérelmét a vizsgálati iratokhoz való hozzáférés iránti kérelemként, nem pedig az említett rendelet 6. és 7. cikke szerinti első kérelemnek, a Bizottság nem sértette meg ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy nem tájékoztatta a fellebbezőt azon jogáról, hogy ilyen megerősítő kérelmet nyújthat be.

A felek kérelmei

35 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;

– állapítsa meg, hogy a megsemmisítés iránti kereset elfogadható;

– állapítsa meg, hogy a Bizottság megsértette a 883/2013 rendelet 9. cikkének (1), (2) és (4) bekezdését, a fellebbező védelemhez való jogát, ideértve a meghallgatáshoz való jogot és az ártatlanság vélelmének tiszteletben tartását, a megfelelő ügyintézés általános uniós jogelvét, valamint a fellebbező jogait a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem elutasításával, és

– a Bizottságot kötelezze a jelen fellebbezési eljárással összefüggésben felmerült költségek viselésére.

36 Ezenkívül a fellebbező lényegében azt kéri, hogy a Bíróság rendeljen el bizonyításfelvételt, és kötelezze a Bizottságot a korábbi vizsgálatokra vonatkozó valamennyi dokumentum szolgáltatására.

37 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést mint megalapozatlant;

– utasítsa el a bizonyításfelvétel iránti kérelmet, és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

38 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező két jogalapra hivatkozik. Az első, a 883/2013 rendelet és a Charta 47. cikkének megsértésére alapított jogalapban a fellebbező a megtámadott végzést annyiban kifogásolja, amennyiben ezzel a végzésével a Törvényszék a megsemmisítés iránti keresetét mint elfogadhatatlant elutasította annyiban, amennyiben az a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindításának OLAF általi megtagadására vonatkozott. A második, az 1049/2001 rendelet 6. és 7. cikkének megsértésére alapított jogalapjában a megtámadott végzést annyiban kifogásolja, amennyiben ezzel a végzésével a Törvényszék a megsemmisítés iránti keresetét mint elfogadhatatlant elutasította annyiban, amennyiben az az OLAF korábbi vizsgálatai keretében felhasznált dokumentumokhoz való hozzáférés OLAF általi megtagadására vonatkozott.

Az első, a 883/2013 rendelet és a Charta 47. cikkének a megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

39 Első jogalapjának első részében a fellebbező azt a következtetést kifogásolja, amelyre a Törvényszék a megtámadott végzés 36. pontjában jutott, amely szerint az, hogy az OLAF megtagadta a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindítását, nem minősül megsemmisítés iránti kereset tárgyát képező határozatnak, valamint az ugyanezen bíróság által az említett végzés 33. és 34. pontjában kifejtett, e következtetést alátámasztó megfontolásokat kifogásolja. A fellebbező szerint az említett következtetés a Törvényszék által annak megállapításával elkövetett értékelési hibán alapul, hogy a fellebbezőt nem lehet a 883/2013 rendelet 2. cikkének 5. pontja értelmében vett „érintett személynek” minősíteni, hogy a vizsgálat keretében nem érvényesíthet tisztességes eljáráshoz való jogot, és hogy az OLAF jelentései nem gyakoroltak jelentős hatást a későbbi nemzeti büntetőeljárásokra. A fellebbező szerint az OLAF megfosztotta őt a 883/2013 rendelet 9. cikkében szereplő eljárási garanciáktól azáltal, hogy úgy döntött, hogy nem tekinti „érintett személynek”, annak ellenére, hogy valójában ő, mint Teleorman megyei tanácsának elnöke, állt a vizsgálat középpontjában, illetve annak ellenére, hogy e nemzeti szervezetet az e rendelet 2. cikkének 5. pontja értelmében vett „érintett személynek” tekintették. Márpedig az OLAF jelentései jelentős hatással voltak a román korrupcióellenes hatóság azon határozatára, hogy a fellebbezővel szemben eljárást indít, amint azt az OLAF és a román korrupcióellenes hatóság 2017. november 13-i sajtóközleményei is tanúsítják. E jelentéseket ugyanis a nemzeti büntetőeljárás során meghatározó bizonyítékoknak

tekintették. A fellebbező szerint a megfelelő jogalap, amelynek alapján a keresete elfogadhatóságát vizsgálni kell, a 2008. július 8-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet (T-48/05, EU:T:2008:257).

40 Az első jogalap második részében a fellebbező azt állítja, hogy keresetének mint elfogadhatatlannak az elutasítása az uniós bírói jogvédelem rendszerének a Charta 47. cikkében foglalt követelményekkel ellentétes hiányosságát vonja maga után, mivel – ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott végzés 40. és 41. pontjában kimondott – az OLAF jelentései és ajánlásai jelentős hatással vannak a nemzeti hatóságok büntetőeljárás tárgyában hozott határozataira. Ezenkívül, mivel a tagállami bíróságok nem rendelkeznek hatáskörrel sem az OLAF eredeti vizsgálatainak uniós jogra tekintettel történő vizsgálatára, sem arra, hogy azok jogszerűségéről határozzanak, és mivel az OLAF jogellenes vizsgálati cselekményei megsemmisítés iránti kereset tárgyát nem, hanem csak kártérítési kereset tárgyát képezhetik, az ilyen kereset nem tekinthető az említett rendelkezés értelmében vett hatékony jogorvoslatnak.

41 A Bizottság azt állítja, hogy az első jogalap részben elfogadhatatlan, illetve mindenképpen megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

42 Amint arra a Törvényszék a megtámadott végzés 30. pontjában helyesen emlékeztetett, amennyiben – mint a jelen ügyben is – a Bizottság határozata elutasító jellegű, e határozatot azon kérelem jellegétől függően kell értékelni, amelyre az választ jelent (2006. április 6-i GISTI kontra Bizottság végzés, C-408/05 P, nem tették közzé, EU:C:2006:247, 10. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), vagyis a jelen ügyben, és amint a Törvényszék ugyanezen végzés 31. pontjában megállapította, az OLAF-hoz címzett azon kérelem alapján, hogy indítson a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálatot.

43 Márpedig először is, ellentétben azzal, amit a fellebbező a megtámadott végzés 33., 34. és 36. pontja ellen irányuló jogalapjának első részében állít, a Törvényszék e tekintetben helyesen állapította meg e 36. pontban az említett végzés 33–35. pontjában kifejtett megfontolásokra támaszkodva, hogy a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindításának OLAF általi megtagadása nem tekinthető olyan aktusnak, amely olyan kötelező joghatásokat vált ki, amelyek a fellebbező érdekeit érinthetik, jelentősen megváltoztatva annak jogi helyzetét, és hogy az említett megtagadás ezért nem minősül olyan határozatnak, amellyel szemben az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti kereset indítható.

44 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy érvelésével a fellebbező nem a Törvényszék által a megtámadott végzés 33–35. pontjában – az említett végzés 36. pontjában szereplő következtetés levonása érdekében – követett érvelés lényegét kifogásolja, hanem az említett érvelést azon kérdéssel kapcsolatban adja elő, hogy az OLAF helyesen döntött-e úgy, hogy a korábbi vizsgálatok keretében nem tekinti őt a 883/2013 rendelet 2. cikkének 5. pontja értelmében vett „érintett személynek”.

45 Az ilyen kérdésre adott válasz azonban nem releváns a Törvényszék említett okfejtése és következtetése szempontjából, mivel a Törvényszék a megtámadott végzés 33. pontjában helyesen hangsúlyozta többek között azt, hogy a 883/2013 rendelet egyetlen rendelkezése sem ruházza a természetes és jogi személyekre – függetlenül attól, hogy e rendelet 2. cikkének 5. pontja értelmében vett „érintett személyeknek” minősülnek-e, vagy sem – azt a jogot, hogy az OLAF-tól a saját korábbi vizsgálataira vonatkozó vizsgálat megindítását kérjék.

46 Ugyanis még az e rendelkezés értelmében vett „érintett személy”, amelyet e rendelkezés úgy határoz meg, mint „bármely személy vagy gazdasági szereplő, aki csalással, korrupcióval vagy az Unió pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenység elkövetésével gyanúsítható és ezért a[z OLAF] által folytatott vizsgálat tárgyát képezi”, sem jogosult arra, hogy e hivataltól a saját vizsgálataira vonatkozó vizsgálat megindítását kérje, és az OLAF a neki szolgáltatott információk alapján nem köteles ilyen vizsgálatot indítani.

47 Ezenkívül, amint a Bizottság érvel, a Törvényszék a megtámadott végzés 43. pontjában – annak a 37. és 38. pontjára való utalással – lényegében azt is kimondta, hogy ha a keresetet az OLAF azon végleges jelentései alapján kellene értékelnie, amelyeken az alapul, amint a fellebbező sugallja, amely folytán e kereset az e jelentések módosításának vagy megkérdőjelezésének OLAF általi megtagadása ellen irányul, e kereset az ilyen jelentésekkel szembeni megsemmisítés iránti kereset megindítására nyitva álló határidő megkerülésével járna.

48 Márpedig első jogalapjában a fellebbező nem vitatja a Törvényszék e megállapítását.

49 E tekintetben, mivel az első fokon indított kereset formálisan nem maguk a korábbi vizsgálatok végleges jelentései ellen, hanem azon vitatott levél ellen irányult, amelyben az OLAF elutasította a fellebbezőnek a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindítására irányuló kérelmét, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az a jogi aktus, amely egy korábbi jogi aktushoz képest semmilyen új elemet nem tartalmaz, ez utóbbit pusztán megerősítő jogi aktusnak minősül, és emiatt nem járhat azzal a joghatással, hogy új keresetindítási határidőt nyit meg (2009. október 23-i Bizottság kontra Potamianos és Potamianos kontra Bizottság végzés, C-561/08 P és C-4/09 P, EU:C:2009:656, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 A jelen ügyben, amint a főtanácsnok az indítványának 43. pontjában megjegyezte, és amint a Törvényszék által a megtámadott végzésben tett megállapításokból kitűnik, a fellebbező az OLAF-nak címzett leveleiben mindössze az OLAF-nak a korábbi vizsgálatokra vonatkozó végleges jelentésekben szereplő következtetéseit és az e következtetésekhez vezető eljárási cselekményeket kifogásolta, anélkül hogy új és lényeges elemeket szolgáltatott volna. Ugyanezen megállapításokból kitűnik, hogy az OLAF válaszai, és különösen a vitatott levél sem ilyen információkra, sem pedig a fellebbező helyzetének az említett jelentésekre tekintettel történő felülvizsgálatára nem hivatkoztak.

51 Ebből következik, hogy ami a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindításának OLAF általi megtagadását illeti, a vitatott levél mindenesetre az e vizsgálatok eredményeként készített végleges jelentések pusztán megerősítő aktusának minősül, így – anélkül, hogy a jelen ügyben meg kellene vizsgálni azt a kérdést, hogy e jelentések az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusoknak minősülnek-e – meg kell állapítani, hogy a Törvényszék helyesen mondta ki a megtámadott végzés 43. pontjában, hogy a fellebbező keresetét a jelen ügyben mindenesetre nem lehet elfogadhatónak nyilvánítani, máskülönben megkerülnék azon határidőt, amelyen belül az érintett személy adott esetben megtámadhatja az OLAF korábbi vizsgálataira vonatkozó végleges jelentéseket.

52 A fentiekre tekintettel az első jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

53 Másodszor, ami e jogalap arra alapított második részét illeti, hogy a kereset elfogadhatatlanságának a Törvényszék által a megtámadott végzésben tett megállapítása az uniós bírói jogvédelem rendszerének hiányosságát juttatja kifejezésre, mindenekelőtt emlékeztetni kell

arra, hogy az EUMSZ 256. cikkből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkéből következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit és az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés, illetve az érintett jogalap elfogadhatatlan (2016. június 29-i Ombudsman kontra Staelen végzés, C-337/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:670, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Márpedig a fellebbező azáltal, hogy első jogalapja második részét a jelen ítélet 40. pontjában felidézett megfogalmazással fogalmazta meg, nem tett eleget e követelményeknek. Ugyanis, míg a Törvényszék a megtámadott végzés 47–55. pontjában megvizsgálta a fellebbezőnek az uniós bírósági jogvédelem rendszerének ilyen állítólagos hiányosságára alapított érvét, és e kérdésnek egy sor jogi okfejtést szentelt, a fellebbező e második részben csupán egyrészt a Törvényszék által az említett végzés 40. és 41. pontjában megfogalmazott megállapításokkal való egyet nem értését fejezi ki, másrészt pedig – nagyon tömören – egyes általános jogi megállapításokat fogalmaz meg anélkül, hogy kifejtené, hogy az említett végzés 47–55. pontjában így szereplő különböző jogi okfejtések miért alapulnak esetlegesen téves jogalkalmazáson.

55 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani az olyan fellebbezési jogalapot, amely általános megállapításokra szorítkozik, és nem tartalmaz pontos információkat a megtámadott határozat azon pontjaival kapcsolatban, amelyek esetlegesen téves jogalkalmazáson alapulnak (lásd ebben az értelemben: 2016. június 29-i Ombudsman kontra Staelen végzés, C-337/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:670, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint nem felel meg a jelen ítélet 53. pontjában felidézett követelménynek az a jogalap, amely – anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, amely kifejezetten azonosítja a megtámadott ítéletben szereplő téves jogalkalmazást – a Törvényszék előtt már előadott jogalapok és érvek megismétlésére szorítkozik. Az ilyen fellebbezés ugyanis valójában csupán a Törvényszékhez benyújtott keresetlevél újbóli megvizsgálására irányuló kérelemnek minősül, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd ebben az értelemben: 2020. december 16-i Tanács és társai kontra K. Chrysostomides & Co. és társai ítélet, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P és C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

56 Ebből következik, hogy az első jogalap második része elfogadhatatlan.

57 A fentiek összességére tekintettel az első jogalapot mint részben megalapozatlant, részben pedig mint elfogadhatatlant teljes egészében el kell utasítani.

A második, az 1049/2001 rendelet 6. cikkének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

58 A fellebbező szerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor helyt adott a Bizottság arra alapított elfogadhatatlansági kifogásának, hogy a dokumentumokhoz való, fellebbező által kért hozzáférésnek az OLAF által a vitatott levélben megfogalmazott megtagadása nem minősül az 1049/2001 rendelet értelmében vett megtámadható aktusnak. Konkrétan, a Törvényszék a megtámadott végzés 69. pontjában tévesen állapította meg, hogy a 2018. augusztus 22-i levélben kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása nem tekinthető az e rendelet 7. és 8. cikkének megfelelően elfogadott végleges aktusnak. Erre a következtetésre azt követően jutott,

hogy ugyanezen végzés 64. és 65. pontjában többek között megjegyezte egyrészt azt, hogy a fellebbező csak a Törvényszékhez benyújtott beadványok szakaszában hivatkozott először arra, hogy a hozzáférés iránti kérelme ugyanezen rendelet 6. cikkén alapult, másrészt pedig azt, hogy a vitatott levélből egyértelműen kitűnik, hogy az OLAF az említett kérelmet nem az említett 6. cikk szerinti hozzáférés iránti kérelemként, hanem kizárólag a vizsgálatok irataihoz való hozzáférés iránti kérelemként kezelte.

59 A Törvényszék ezáltal nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet illetően az 1049/2001 rendelet 6. cikke nem ír elő semmilyen különös alaki követelményt azon túl, hogy e kérelmet az Unió valamelyik nyelvén és megfelelő pontossággal kell megszövegezni, hogy az intézmény a szóban forgó dokumentumokat azonosítani tudja. Ennélfogva a fellebbező szerint, mivel a Bizottság nem tájékoztatta őt az említett rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerinti megerősítő kérelem benyújtásához való jogáról, a dokumentumokhoz való hozzáférés OLAF által megfogalmazott megtagadását olyan végleges aktusnak kellett volna tekinteni, amellyel szemben megsemmisítés iránti kereset indítható.

60 A Bizottság először is azt állítja, hogy második jogalapjában a fellebbező arra kéri a Bíróságot, hogy vonja kétségbe a tények Törvényszék általi értékelését, ami a fellebbezés keretében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

61 Másodszor, a Bizottság szerint az OLAF-tól kért dokumentumokhoz való hozzáférés érdekében a fellebbező hivatkozhat vagy a Charta 41. cikke (2) bekezdésének b) pontjában szereplő iratbetekintés jogára, vagy az 1049/2001 rendelet által létrehozott és szabályozott, dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogára. Márpedig a jelen ügyben az a jogalap, amelyre a fellebbező a 2018. augusztus 22-i levélben megfogalmazott, hozzáférés iránti kérelmét alapította, nem volt világos, és e levél alapján az volt feltételezhető, hogy az a Charta 41. cikke (2) bekezdésének b) pontján alapul. Természetes tehát, hogy a vitatott levélben az OLAF a hozzáférés iránti e kérelmet nem az 1049/2001 rendelet alapján vizsgálta, és nem hívta fel a fellebbező figyelmét az 1049/2001 rendelet 7. cikke szerinti megerősítő kérelem benyújtásának lehetőségére. E tekintetben a Bizottság szerint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemnek kellően pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az érintett intézmény válaszolhasson arra. Ebben az összefüggésben a kérelmezők kötelesek releváns információkat szolgáltatni, és ilyen kérelem benyújtása esetén őket lojalitási kötelezettség terheli.

62 Harmadszor, a Bizottság szerint, ha a fellebbező mind ezek ellenére úgy vélte volna, hogy a hozzáférés iránti kérelme e rendeleten alapul, akkor az 1049/2001 rendelet 7. cikke alapján megerősítő kérelmet kellett volna benyújtania. Az OLAF első válasza ugyanis, ha azt az említett rendelet értelmében vett megtagadásnak tekintenék, semmi esetre sem minősülhetne megtámadható jogi aktusnak, tekintettel az ugyanezen rendelet által létrehozott kétszakaszos eljárásra.

A Bíróság álláspontja

63 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférésre irányuló eljárás két szakaszban zajlik, valamint hogy az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerinti valamely első kérelemre adott válasz mindössze első álláspontnak minősül, amelyet – főszabály szerint – keresettel nem lehet megtámadni. Kivételesen azonban, amikor

valamely intézmény egy ilyen válasszal véglegesen jut ilyen álláspontra, az megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti (lásd: 2014. október 2-i Strack kontra Bizottság ítélet, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 Amint a főtanácsnok az indítványának 74. pontjában lényegében megjegyezte, az a tény, hogy az érintett intézmény a válaszában elmulasztja az 1049/2001 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően arról tájékoztatni a kérelmezőt, hogy jogosult az e rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerint megerősítő kérelmet benyújtani, e válasz végleges jellegét tükrözi.

65 Ezenkívül, amennyiben a Bizottság a fellebbező második jogalapjával szemben azt állítja, hogy az annak alátámasztására felhozott érvek a tények Törvényszék általi értékelésének körébe tartoznak, és ennek alapján nem tartoznak a fellebbezés tárgyában eljáró Bíróság felülvizsgálatának körébe, emlékeztetni kell arra, hogy valamely tény vagy jogi aktus, mint egy levél, Törvényszék általi jogi minősítése olyan jogkérdés, amely előterjeszthető a fellebbezési eljárásban (2017. november 23-i Bionorica és Diapharm kontra Bizottság ítélet, C-596/15 P és C-597/15 P, EU:C:2017:886, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 A jelen ügyben a megtámadott végzésből kitűnik, hogy az OLAF nem tájékoztatta a fellebbezőt arról a jogáról, hogy az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján megerősítő kérelmet nyújthat be.

67 Kétségtelen, hogy e végzésből az is következik, hogy a 2018. augusztus 22-i levélben a fellebbező nem említette az 1049/2001 rendeletet, és hogy először kizárólag a Törvényszékhez benyújtott beadványokban pontosította, hogy az említett levélben megfogalmazott, dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmét az említett rendelet 6. cikke alapján terjesztette elő.

68 E tekintetben azonban meg kell jegyezni, hogy az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmeket írásban kell előterjeszteni, beleértve az elektronikus formát is, az EUSZ 55. cikkben említett nyelvek valamelyikén és megfelelő pontossággal ahhoz, hogy az érintett intézmény a dokumentumot azonosítani tudja.

69 Ezzel szemben az 1049/2001 rendelet egyetlen rendelkezése sem kötelezi a kérelmezőt arra, hogy pontosítsa kérelmének jogalapját.

70 Ilyen kötelezettség nem vezethető le a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlatból sem, mivel néhány apróbb megfogalmazásbeli eltérés ellenére a 2011. január 20-i Strack kontra Bizottság ítéletben (F-121/07, EU:F:2011:3, 84–91. pont) a jelen ítélet 68. pontjában említett azon követelményről volt szó, hogy a hozzáférés iránti kérelmet megfelelő pontossággal fogalmazzák meg ahhoz, hogy lehetővé tegye az intézmény számára a dokumentum azonosítását, nem pedig a kérelem jogalapjának a pontosítására vonatkozó követelményről.

71 Egyébiránt megfelel az e rendelet által követett célnak az, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemben nem kell kifejezetten hivatkozni az 1049/2001 rendeletre. Az említett rendelet 1. cikkének a) pontjából ugyanis az következik, hogy e rendelet célja a „dokumentumokhoz a lehető legszélesebb körű hozzáférés[…]” biztosítása.

72 Így a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az 1049/2001 rendelet az érintett intézmények dokumentumaihoz nagyon széles körű hozzáférési jogot biztosít, mivel ilyen jog gyakorlásához e rendelet 6. cikkének (1) bekezdése alapján nem kell a kérelmeket megindokolni (2010. január 26-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítélet, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 56. pont).

73 E körülmények között meg kell állapítani, hogy – ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott végzés 65., 66. és 68. pontjában megállapított – az OLAF-nak többek között az 1049/2001 rendelet alapján kellett volna megvizsgálnia a fellebbező hozzáférés iránti kérelmét, tehát tájékoztatnia kellett volna a fellebbezőt azon jogáról, hogy ez utóbbi rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján megerősítő kérelmet nyújthat be.

74 Ebben az összefüggésben nem releváns különösen az a tény, hogy a Törvényszék a megtámadott végzés 66. pontjában megjegyezte, hogy a fellebbező a 2018. augusztus 22-i levélben „folyamatosan a 883/2013 rendeletre hivatkozott”.

75 Az a tény ugyanis, hogy a 2018. augusztus 22-i levél az OLAF vizsgálataival – azaz a 883/2013 rendelet által szabályozott területtel – kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemre vonatkozott, nem akadálya annak, hogy e kérelmet eleve az 1049/2001 rendeletre alapítsák, mivel nem vitatott, hogy e rendelet szolgálhat a valamely más uniós jogi aktus által szabályozott közigazgatási eljáráshoz kapcsolódó dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem jogalapjaként.

76 Mivel a jelen ügyben az OLAF nem tájékoztatta a fellebbezőt arról a jogáról, hogy az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján megerősítő kérelmet nyújthat be, a fellebbező – amint a jelen ítélet 63. és 64. pontjából következik – megalapozottan vélte úgy, hogy az OLAF a vitatott levélben véglegesen jutott arra vonatkozó álláspontra, hogy elutasítja a fellebbezőnek a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti, a 2018. augusztus 22-i levélben megfogalmazott kérelmét, és hogy következésképpen a vitatott levél e tekintetben megtámadható.

77 Ebből következik, hogy a fellebbezés második jogalapját megalapozottnak kell nyilvánítani, mivel a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a megtámadott végzés 69. pontjában kimondta, hogy a 2018. augusztus 22-i levélben kért dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása nem tekinthető olyan végleges jogi aktusnak, amely megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti.

78 A fentiek összességére tekintettel a megtámadott végzést hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben abban a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította a fellebbező keresetét annyiban, amennyiben az az OLAF vitatott levélben foglalt, arra vonatkozó elutasításának a megsemmisítésére irányult, hogy a fellebbezőnek biztosítsa a 2018. augusztus 22-i levelében kért dokumentumokhoz való hozzáférést, a fellebbezést pedig az ezt meghaladó részében el kell utasítani.

Az ügynek a Törvényszék elé való visszautalásáról

79 Az Európai Unió Bíróság alapokmánya 61. cikkének első bekezdése értelmében, ha a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi, és ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez.

80 A jelen ügyben, mivel a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította a fellebbező keresetét annyiban, amennyiben az az OLAF vitatott levélben foglalt, arra vonatkozó elutasításának a megsemmisítésére irányult, hogy a fellebbezőnek biztosítsa a 2018. augusztus 22-i levelében kért dokumentumokhoz való hozzáférést, következésképpen mivel a fellebbező keresete e részének az alátámasztására felhozott jogalapok nem képezték a Törvényszék előtti kontradiktórius vita tárgyát, és mivel ez utóbbi nem vizsgálta meg azokat, e rendelkezés értelmében a per állása nem

engedi meg, hogy az ügyet a Bíróság érdemben eldöntse (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 8-i Bizottság és Tanács kontra Carreras Sequeros és társai ítélet, C-119/19 P és C-126/19 P, EU:C:2020:676, 130. pont). Ezért az ügyet vissza kell utalni a Törvényszékhez, hogy ez utóbbi határozzon a megsemmisítés iránti kereset e részéről.

81 A jelen ítélet 36. pontjában említett bizonyításfelvétel iránti kérelemről tehát nem szükséges határozni.

A költségekről

82 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, vagy ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

83 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

84 A jelen ügyben ez utóbbi rendelkezést kell alkalmazni, mivel a Bíróság a fellebbezést elutasítja annyiban, amennyiben a Törvényszék a megtámadott végzésben elutasította a vitatott levél megsemmisítése iránti kérelmet annyiban, amennyiben e levélben az OLAF megtagadta a korábbi vizsgálatok lefolytatására vonatkozó vizsgálat megindítását, azonban e fellebbezésnek helyt kell adni annyiban, amennyiben a Törvényszék e végzésben elutasította a vitatott levél megsemmisítése iránti kérelmet, mivel az OLAF e levélben megtagadta, hogy a fellebbezőnek biztosítsa a 2018. augusztus 22-i levelében kért dokumentumokhoz való hozzáférést.

85 Ennélfogva úgy kell határozni, hogy mindegyik fél maga viseli a jelen fellebbezési eljárással összefüggésben felmerült saját költségeit, és jelenleg nem kell határozni az elsőfokú eljárással összefüggésben felmerült költségekről, mivel a Bíróság az ügyet visszautalja a Törvényszék elé.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2020. május 12-i Dragnea kontra Bizottság végzését (T-738/18, nem tették közzé, EU:T:2020:208) hatályon kívül helyezi annyiban, amennyiben azzal a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította a Liviu Dragnea által az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) 2018. október 1-jei levelének a megsemmisítése iránt amiatt indított keresetet, hogy az OLAF e levélben megtagadta tőle a 2018. augusztus 22-i levelében kért dokumentumokhoz való hozzáférést.

2) A Bíróság az ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé, hogy ez utóbbi határozzon a megsemmisítés iránti kérelem e részéről.

3) A Bíróság a fellebbezést az ezt meghaladó részében elutasítja.

4) Liviu Dragnea és az Európai Bizottság maguk viselik a jelen fellebbezési eljárással összefüggésben felmerült költségeiket.

5) A Bíróság az ezt meghaladó költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások